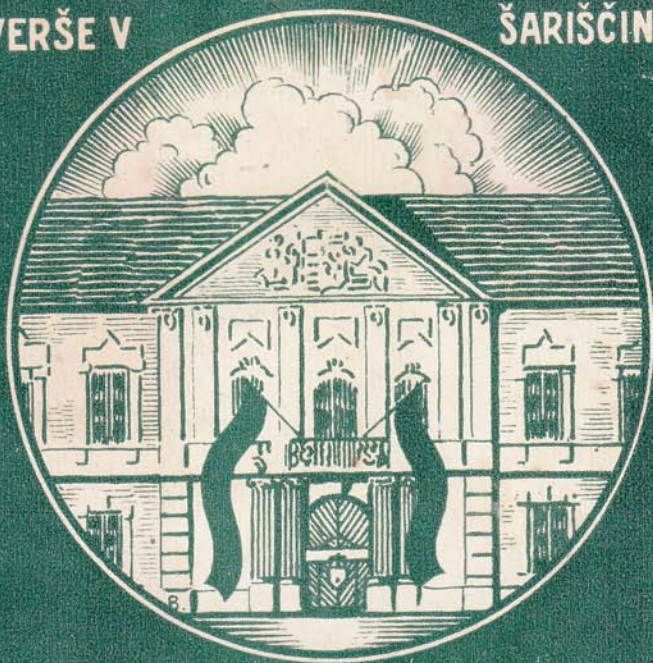

ANDREJ MARENČIN.

Z OSTATNICH ČASOCH
ŽUPNÉHO ÚRADU
V KOŠICOCH
A INÉ UDALOSCI.

VERŠE V

ŠARIŠČINE.

ŽUPNÝ ÚRAD.

*Knižečka pisana v-čistej šariščine,
ktora pomaly už budze na mizine,
bo už je ku koncu, život ma barz kratky,
ta holem ostaňu šariške pamiatky.*

Z ostatnich časoch veľžupy Košickej
a iné udalosci. Verše v Šariščine
vo veršforme.

Vov tejto knižki su opisané
župy Košickej ostatne časy;
a do veršformy su posbirané,
tiž paru lepše šarišske špasy.

Vekše chyby v tlači

na strane	v radziku	chybne tlačené slovo	ma še opravic
6.	9.	zem	žem
8.	1.	vyprané	vybrané
8.	6.	eden	jeden
8.	22.	se	še
11.	1.	aňgeli	aňđeli
12.	8	polajmu	polamju
12.	9	rozejde	rozejdze
15.	6	poclivosc	počlivosc
15.	13.	ebo	lebo
16.	17.	treb	treba
18.	22.	hasiče	hašiče
tiž vsadzi indze, dze še toto slovo najdze.			
20.	2.	kroca	kroča
20.	3.	sčitac	ščitac
20.	6.	jek	jak
21.	19.	te	ta
24.	8.	angeli	aňđeli
24.	24.	dverami	dzverami
25.	5.	rozpravje	rozpravja
25.	9.	hospodarskom	hospodarskim
30.	12.	chcem	chceme
32.	3.	oci	oči
32.	18.	večer	večar
32.	19.	druhej	dobrej
36.	7.	nesmim	nešmim
42.	1.	zena	žena
46.	3.	preplnené	prepulnené
46.	10.	sastavi	zastavi
46.	13.	šep	še
46.	14.	stimuje	štimuje
50.	5.	dzeska	dzeška
50.	21.	Nebudzame	Nebudzeme
54.	2.	špušča	spušča
60.	18.	dnuku	dnuka

Na strane 25. šesta štrofa pridze na mesco piatej. Na strane 30. za piatu štrofu pridze ešte: Mizla Jan, muj krajan, i Vy Ho pochvalce ked Un Vam navari obližece palce.

Za názvu knihy slova: „vo veršforme" maju še vyhabic.

Take daco, jak predslovo.

V každej knižki pišu daco na začatku
a tak idu potom dalej po falatku,
knižka še tak robi prave, jak budova,
lemže mesto cehloch tu skladaju slova.

Ked naša robota je calkom hotova
a pred nami stoji budova už nova,
lem vtedy vidzime, jak je poskladana,
či še podarila, alebo je plana.

Velika je radosc, ked šicko v-poriadku
a še da povedzec: to je daco bratku,
to je daco pre nas, i pre našo dzeci,
to še už oplaci zotrimac v-pameci.

Šednijce vy preto pomaly, pocišky,
prečitajce sicko z-tejto mojej knižky
a na koncu potom povidzce: hotovo,
ked daco nedobre, prebačce za slovo.

O mojim povodzenisku.

Ja som Šariščanom už z-rodu na rodu,
to hutoria o mne, že nemam rad vodu,
to ale nepravda, rad mam vodu v-džbane,
pravda ne-napice, lem na umyvane.

Rodzisko moje je v-Šarišskej doline,
dze jadro vypuklo calej Šariščine,
tam dze Topľa čeče pomedzi brehami,
Kapušansky zamek streže nad hurami.

Šarišska zem je nam Šariščanom draha,
našo šerco furt lem ku tej žemi caha
a hoc nas zaruca i na okraj šveta,
zato našo šerco na Šariš pameta.

Školy som vychodzil vov mesce Prešove,
tam še uča šicke Šarišske panove;
z-jednej strany Sekčov, zos druhej Torysa,
do obkola hury, jak dajaka krysa.

Notarjustvo som še vyučil v-Martine,
ušiloval som še pri kartoch pri vine.
uznali to o mne profesore same,
kto lepši hra karty, ten istotne klame,

Naj neidze nikda, taky za notara,
kto nerad pokukne na spodek pohara, —
preto keď še stanul zo mne podnotarik,
popri kartoch rad som dzvihal i poharik.

Pomaly som zunul život na valale,
išol som probovac ja serenču dale',
zdal som še na osud, že dze me poneše,
tak som še zastavil v-Košickim okreše.

Na okreše ale naj nik, nič nehleda,
tam veľo roboty a mala je peda;
dlustva som narobil až po vyšej uši,
som še bal, že lem raz me calkom priduši,

Jak už bulo semnu při okreše cenko,
od pana Župana dostal som pišemko,
že mam isc ku župe za mojo zasluhy,
aby som vyrovnal mojo veľke dluhy.

Na župe som zahral velikeho pana,
som še podpisoval za pana župana,
hej to byly časi, to byly životy,
vtedy še špivaly najvešelse noty.

Pil som sos panami z-veľkeho pohara,
od stola som stanul, nemal som grajcara,
napisaly šicko na „á konto“ všadzi
pan-Boh na vysosci to jim vynahradzi.

Buly sme až tromy z-tych lepších vyprané,
šicke tromi mali sme spolu byvane,
popameta dluho Korvinska ulica,
že tam prebyvala notarska Trojica.

Notarska Trojica, trojmi kamaraci,
eden še z-nich volal, myšlim Háček Laci,
druhy Vysoki bul, šahal až do neba,
že ten trecí ja bul hvaric Vam netreba.

Keď prišli notare dakedy z-valala,
muzika vov karčme prez calu noc hrala,
keď nam placic mohli, ta še radovali,
bo paňskej maniry lem od nas pribrali

Kronika popri nas ešte dvoch spomina,
ktore zrazu lígli dva-tri litre vina,
jeden bul Poldižár, druhí Paľo Hura,
temu segiňovi vypekli kocura.

Jak jedna rodzina, tak sme seba žili
a pri jednim stole sme jedli a pili,
figle še robili, všelijake žarty,
vov Národnim Klube sme hrali na karty.

Ale nebarz dluho trimaly životy,
Štab se nam rozpadnul, pošli sme ku roti,
dali nam každemu do ruky maršrutu.
aby sme nemaly nikdze balamutu.

Štyrmi sme ostaly v-Košickim okreše,
lem jeden še trapi pri Karpatoch v-leše
a od tedy ne čuc o nim ani chyru,
može, že tam ztracil už i svoju viru.

Smer dze Nižnia Myšľa mal som na maršruce,
tam dze Hernad čeče, pri jednej zakruce,
pri jednej rovine stoji jeden kopec
a na nim do boka stoji tota obec.

Hore jeden konec a druhy zaš dolu.
tam na vyšnim vidzec, koscel, faru, školu
a tu zaš na nižnim stoji notarjušňa,
do veľkej parady nebars je valušňa.

V-notarjušni smutne šedzi jeden človek,
neženatý ešte, beľarsky parobek,
v-ruce pirko trime, pred nim kalamariš,
Verce mi, to je un, Myšľansky notariš.

1. jan. 1928.

Novoročné vinčovane

p. ministrovi a veľžupanovi Dr. Jurajovi Slávikovi

Barz bečelovany naš pane Minister,
neška je novy rok, včera bul Sylvester,
Sylvestra furt bulo, myšlim že i budze,
dokedy na švece, lem žic budu ľudze.

Jako stary bačik pridze koncom roku,
ktory sto roky ma, lem po jednim boku,
vlasy, jak bily šnih, brada calkom šiva,
v-rukoch palicu ma, na-ňu še opira.

Oči oslabnuté, chribet še uhyna,
vidno. že še bliži dvansta hodzina,
ruky sklešňu dolu, nohy še mu trešu,
stareho Sylvestra už ku hrobu nešu.

Cajger na hodzine ku dvanastej kroči,
pomaly še zavru starčekovi oči,
dvanasta začne bic, teraz je pulnoci,
už je po Sylvestru, konec, nid pomoci,

Sylvestra chovaju, hodzina odbyla,
jeho matka ale znovu — porodzila.
ledvo stary zmižne, už na mesco jeho,
stupi Junak mlady, pohľadu jasného.

Aňgeli budziček začnu trubíc v-nebe,
Junaček popatri bistro kolo sebe,
krydlo ma na plecu a na nože čižma,
jakbač na kersciny dostal to do križma

V-lavej ruki psoťa, v-pravej roh hojnosci
z-ktorej ruky nam da Bože na vysosci?
chudobny, bohaty každý z-pravej čeka,
i mlady i stary bez rozdzeľu veka.

Junaček rozmyšľa, dze by mal isc perše,
ta lem tam, dze o nim teraz pišu verše,
hvári: Župny úrad muším obdarovac,
lebo onedluha nebudze panovac.

Jak toto vypovi, stupi s-jednu nohu,
medzi tym vybira čoška šumné z-rohu,
dekret peršej klasy, obraz maľovany,
perši človek v-župe s-tym obdarovany.

Vine a položi na ministersky stul,
— myšlim, že na Župe už ostatniraz bul —
nenajdze už Župu o rok na tim mesce,
každy zna už o tim, bliži še nešćesce.

Potom i ostatnim udzeli hoc co, to,
lem mi od macochy hvári Háček Laco,
a Lojč kešervešne obraci še ku mne,
s-nami muj Andrišku vybabrali šumne.

Junak nas nezbačil, sme maľučke punkci,
na veky budzeme notarske adjunkci,
odešol, ochabil nas tu v-oširoce,
nepocešil Un nas v tejto našej psoce

Každy nas opuščil, nikto nespomaha,
s-cirňami je pulna tota naša draha,
už na tímto švece nid spravedlivosci,
bo ked pravdu poviš, polajmu ci kosci.

Župa še rozejde, nas odruca potom,
prave, jak dajaky vyšmikany citron,
zašpiva na potom kuvik na topoli,
ked nato pomyšlim, ta me šerco boli.

Slovutny Ministre, pane vladny radco,
u Vas mame ufnosc, pomožce nam daco,
aby sme še dajak do šestky dostali
do konca života v-šidzmej neostali.

Na serezmek potom dobry notariat,
aby raz mal šveto ten naš Triumvirat,
vtedy budze radosc veľka a nemala,
holem raz budze tak, že huňa vyhrala.

Lebo ked do šestky teraz nas neštura,
zavre še pred nami na veky kapura,
keby lem kapura, ale i oblaček,
nevyleci ztamadz potom ani vtaček.

Keď Vy v-tejto psoce nam nespomožete,
vymetu nas potom, jaj dajake šmece,
lebo doteraz nam, lem obecovali,
ale koneč-koncom s-nami vybabrali.

Šľuby nepitame, skutek bešeduje,
lebo šľub je cenky, viter ho odduje,
už žadnej ufnosci mi indze nemame,
naš smutečný osud Vam do ruk skladame.

A na tim ostatku paru slova ešte,
vinčujem Vam zdrave, požehnane, ščesce,
aby pan Buh v-nebe žehnal Vašo kroky,
dal Vam dožic ešte veľo Nove roky

Ked krava obehla Bardiovsky Rychlik.

Rozpravjala mi raz jedna stara gdova,
že išla z-Prešova raz do Bardiova.
mašina stanula okolo Kapušan,
Bože co še stalo? pita še jeden pan.

Nato konduktor mu takto odpoveda:
bodaj by fras trimal tu tote hoveda,
krava vyšla hore, stanula na šiny,
mašina zastala zos tejto příčiny.

Kravu potom jakoš čežko odohnali,
želežnicu dakus zo zadku popchali,
ked už išli dalej tak petnac minuty,
mašina zaš stane pri jednej zakruti.

Co tota mašina teľo s-nami stava,
pitajú še ľudze, ozda druha krava,
nato odpoveda smutne mašinista:
ja jeho ministra,
ne druha krava to, ale tota ista.

Dňa 16. II. 1928.

Župny bal.

Sluchajte tu dakus pane a panove,
chcel bym Vas privitac vov tejto budove,
bo namne pricišli privitacu rolu,
kalap sdejmem dolu,
vitam Vas tu pekne osobne i spolu.

Ked som Vam už šickym taku poclivosc dal,
ta teraz rozpovim, jak se robil ten bal,
ktory še nazyva: „Soirée Dansante“,
tak čudne ho nazval spisovateľ Dante,

Nedavno še sešli stoličné panove,
chlapci, - tak jeden z nich - zrobme daco nove,
aby sme še sešli do vjedna ešče raz,
ebo se bliži čas,
kedy už odejdze zo župy každy z-nas.

Zmižne Župny urad, z-neho každý človek,
jako ten jary šnih, ked ho scihne odmek,
abo tote kvitky, co jich mraz ulapí,
tak zmižne i Župa zos Krajinskej mapy.

Rozparceluju ju medzi okresami,
lem to nezna ничto, že co bude s-nami,
jeden sem, druhy tam, tak nas rozrucaju,
vyloža nas z-raju,
ani šicke svate nas neposbiraju.

Hodzina še bliži, dni su spočitané.
lem paru mešace a Župa prestane,
na Krajinskej sprave hrob je vykopyny,
čekaju havrany,
šabl'a Damoklesa viši nad hlavami.

Nad hlavu je sabl'a a fundament puka,
nestoji už život Župy ani fuka,
barz ostry viter dul z-tamadzi od hora,
ta jej poškodzilo, na umor je chora,
škoda medeciny, škoda už doktora!

Daleko som zašol Župa ešte stoji,
ked umirac treb, ona še neboji,
ked treba vešelo pujdze na druhy švet,
predtym ale svola všeuradnicky slet.

Všeuradnicky slet sos balom spleceny,
aby mohli tam prisc i chlopy i ženy,
i mlade šuhaje i šumné dzivčata,
veľka je Šalk-sala, široke su vrata.

Jak še rozchirilo, že župny bal budze,
barz še zradovali v-calej župe ľudze,
ne lem toto mlade, ne lem tote jare,
popri nich i stare,
najme ale tote valalske notare.

Každy doraz začne obracac kalendar,
vyhleda tam sebe šesnasty februar,
jak ten dzeň uvidzi, šerco še rozjari,
radosc je na tvari,
slunečko zašvici, rozejdu še chmari.

Každy še rychtuje, každý še tam sbira,
i ten stane hore, ktory už umira,
darmo by mu bula jedna noha v-hrobe,
kuščík še poškrobe,
skriči: „Pujdzem na bal“ a už po chorobe,

A konečne sme še ten dzeň dočekali,
vov našej ufnosci sme še nesklamali,
každy še dostavil, kto lem bul pozvaty,
chudobny, bohaty
a oblik na sebe najšumnejše šaty,

Do parady še dal každý bez rozdzeľu,
šicko tak vypatra, ani na vešeľu,
motore, kočare idu v-dluhim radze,
vo veľkej paradze,
tak še šicko blišči, jak v-rajskej zahradze.

Pred Šalkhaz hotelom ľudze stoja v-šore,
velika je slavnosc, zastavy su hore,
Svaty Peter jednu tiž vyložil v-nebe,
co to za bal budze, pomišlijce sebe,

Každy uradnik ma tri dni dovolenu,
nemuši posluhac ani svoju ženu,
tri dni a tri noce budze mulatovac,
muzika budze hrac,
ciganovi može paru-sto korun dac.

Vo veľkim koscele dzvony vydzvaňaju,
pred Župnim uradom kanony buchaju,
ľudze po ulicoch sem a tam behaju,
veľku radosc maju.
a Župné panove hoscoch privitaju.

Na turni udrela dzeviata hodzina.
to je znakom teho, že še bal začina,
muzika v Šalkhaže fanfaru vyhrava,
pulna je už sala,
hosce še furt harňu, jako čarna chmara.

Vidzec medzi nima všelijake tvare,
sudcove, radcove, potom i farare,
financi, hasiče pred nima rendire,
ne take hodzjake, tote vekše džvire.

Prišli potom šicke školske-inšpektore,
ked še dakto spije, tu su i 'doktores,
konzuli a vojsko same generale,
najdze še tu každy na tim župnim bale.

Načelnici prišli, s-nima tiž notare,
pred nima na stoloch najvekše pohare,
stavil bim se s-Vami, že ked še kus spiju,
pohare rozbiju,
každy zna to o nich, že vešelo žiju.

Kto chce, može vidzec ešte i ministra,
šaržu všelijaku hore od rotmistra,
učitel', profesor vidzec co chceš šicko,
najdze še, ked hledaš, ešte i četnictvo.

Bankaroch tiž vidno v-tejto veľkej sale
a popri nich stoja hlavnejše fiškale,
mlade koncipisti, hej tote befare.
teraz ešte su tu a ku ranu v bare.

Tote koncipisti mušim Vam povedzec,
že neznaju nikda v-jednej karčme šedzec,
jednu karčmu Oni bars skoro zunuju,
s-druhu vymeňuju,
holem se dakuščik i prešpaciruju.

Na ostatek pridu dzivčata a pane,
lem mlade prišly tu a ne stare bane,

prekrasné su šické, ruže a lelie,
dže lem s-nohu kroca, tam šicko ožije.

Nemohol by človek tu každého sčítac,
chybať, keď by začal na dvoch krídlach lítac,
popajce lem na nich. níd jim konca-kraju,
jek še vykrucaju,
cigani pod nohy šumné noty hraju.

Ale čo se stalo vonka o pulnoci,
do huri še dzvihňu šickim ľudzom oči,
zjavila še hore na nebe kometa,
hvust jej žem zameta,
ľudze začnu šeptac: tu je koniec šveta.

I sem i tam kriča: ľudze či vidzice,?
kometa zastala prave dže Košice,
uvidzice čoška v Košičoch še stane.
dajake skarane,
darmo nepomože žadné narikane.

Kometa lem slucha, šmeje še vešelo,
lem še jej tak treše od šmichoty celo
a začne še krucic chytro kolo sebe,
bliščace litery še zjavja na nebe.

Zos literoch potom posklada še veta:
ľudze nebujce še, ne je koniec šveta,
každy by mohol znac, kto nespád na hlavu,

nema pamec slabu,
že ja prišla tiž tu na Župnu oslavu.

Prišla som popatric, hvizdy zastupujem,
že vy to neznali natím še čudujem.
Medzi-tym pomaly skrije še za chmaru,
cigani tuš hraju,
velika je radosc, šampusi pukaju.

Pitam ale ešte kus cerpežlivosci,
naj še namne preto nikto nepozlosci,
času jest do rana, na šicko pridze šor,
teraz preukažem vam uradnicky sbor.

Doktor Slávik Juraj perši pan v-stolici,
každy kalap sdejme pred Nim na ulici,
pevne stojí všadzi, jako ten zdravý strom,
či je už Županom, alebo Ministrom.

Každy ho miluje, každý ho barz rad ma,
rad sebe zašpiva, ked Mu cigan zahra,
pri Šarišských notoch, ked chce mulatovac,
te vara na pomoc muši mne zavolac.

Při nim šedzi takoj Doktor Vrchovina,
ocec notarišoch a šef prezidia,
na stodvacec kila, tak ja ho šacujem,
hoc by i vecej mal, ta še nečudujem.

Doktor Julio Vladár je barz važnym panom,
najvekšeho rangu za panom županom,
ked dobru dzeku ma, ta še dobre čuje,
pomedzi ženskyma sebe zafigľuje.

Doktor Janko Slabej, hlavný župný lekar,
každeho vyleči, kto ešte neumar,
hoc jak mu idze šor, furt dobru dzeku ma,
ked žensku uvidzi, jašne še ušmiva.

Doktor Jozef Plšek, Un bul predtým v Ždani,
to mi rozpravjala jedna šumna pani,
zunul ale potom život na valale
a teraz je perši v každim, lepšim bale.

František Adamec je veľký poľovník,
po noci poľovac jeho najnovši zvik,
keď vodne poľuje, ta ma veľke ščesce,
— neznam ale jake večar pri nevesce?

Ferdiš Čurjak še na nohy ponosuje,
že jich do vysoka dzvihac nebiruje,
to ale nepravda, lepsi zna jak mladý,
najme, ked še tak da do veľkej parady.

Belačko Jamnický piše u župana,
ked pisac zunuje, karty hra do rana,
barz je dobrý človek, lemže nerad pije,
ale zato i tak dobre sebe žije.

Decernent Nagy Pali zakony preklada,
šicke paragrafy Un šumne posklada,
ked robotu skončil, pohleda palicu,
vykruci bajuzy, vindze na ulicu.

Orsacky bul predtym hlavny notar Chytil,
paru litre vina doteraz už vypil,
akuratny človek počlivosc ma všadzi,
najme ale ženy Ho maju barz radzi.

Velgos, hlavny notar najvecej sily ma,
ten je už ztraceny, kemu za ucho da,
meke ma Un šerco, ale ked še hneva,
jak by sce vidzeli na Sahare leva,

Doktor Hlavaty lem so sivarom chodz
hvari: kto jak šeje, tak še mu i rodzi,
nedavno še ženil, šerco ešte jare,
najme ked vykuri dvacecpejc sivare.

Julius Sutoris velitel' hasicoch,
lem še mu tak blišča metale na peršoch,
ked ešte dostane jedno-dva metale,
dze jich da? ked je už obloženy vcale.

A Jano Veškrna je tiž pri hasicoch,
pri stole, pri vine zastupuje štyroch,
radosc nato kukac, jak haši, jak leje,
pri tim šickim ale vešelo še šmeje.

Fajny chlapec je ten Naš Viktor Pavella.
On rozkazuje tu, doma ale žena,
radosc to posluchac, ked hra na gitare,
mohol by vystupic hoc i v ktorim bare.

Párnicky neprišol, Un je mladoženač,
obyčajne take idu barz skoro spac,
lebo mladej pary mesco je v-posceli,
ten rozkaz vydali vov nebe angeli.

Barz cichy človek je ten Pospišil Rudo,
veľo roboty ma, ta ani nečudo,
načelnik bul predtym, mal Un veľky chotar
a teraz je pri nas župny hlavny notar.

Naš Jozef Dokupil najšumnejši špiva,
najme ked vypil už dva-tri krigle piva
a ked potom ešte i šnapsu vypije,
ta vtedy vycahne hoc jake árie,

Antonin Janeček z-daleka z-Oravy
v lece, ku večaru na krehle rad bavi,
guľu, ked vyleci, s-nohu diriguje,
ked mandiner trafi, ta še barz čuduje.

Tiž tu medzi nami spravca Šutvaj Jano,
dakedy prez oblak chodzi domu rano,
ja neznam, že preco, Un tverdzi, že zato,
lebo pred dverami ma barz veľke blato.

Vesely Karol ma veľo balamuty,
može že od teho mal hlas zachripnuty,
v-Taliansku zmenil hlas na baritonsky
a od tedy špiva, jako kozak donskey.

Fekete rozpravje, mam veľo roboty,
ta muším pracovac i vodne i v-noci,
každy mu uveri, ked Un take hvari,
lebo vov uradze sebe obid vari.

Pilku menovali hospodarskom radom,
ja še stavim s-Vami, že nezomre hladom,
veľo roky bul Un v-Rusii zajaty,
ta teraz zasluži, abi bul bohaty.

A Ďuriš dopatra na župne džvirata,
u neho na župe furt zamknuté vrata,
vrata su zamknuté o nim ani chyru,
pevno dakdze chodzi po svojim reviru.

Medvecky okruhly prave jako guľa,
i žem še koliše, ked Un še kotuľa,
chodzi na poľuvku, jager peršej klasy,
škoda, že na hlave ma už malo vlasy.

Úbelaker je tiž doktor na hoveda,
ma veľo roboty, najme ked je streda,
volaju Ho sem tam, ku koňom, ku krave,
ked neška su chore, na jutre už zdrave.

Ferdinand Husovsky s-čislami pracúje,
bo calu učtareň Un sam rediguje,
je tuhy Šariščan už z-rodu na rodu,
z-daleka Ho poznac po komitnim chodu.

Hrabek je Špišakom, prave jako repa,
Špiš by nedal ozda, ani za pul šveta,
hvári; že dze je Špiš, tam raj bul dakedy,
ztamadz išol Adam, Eve na vohledy.

Najmenši človek je na župe Miticky,
nikdze Ho nevidno, hledame ho vždicky,
jednu radu Vam dam, ked ho dakto hleda,
ta naj idze takoj rovno do sušeda.

Andrejko Fabian, myšlim je z-Martina,
že je ne Šariščan, to ne jeho vina,
ženu vybral ale šumnu Šariščanku,
Ona še rodzila pri Šarišskim zamku.

Stotisc korunky bul by Stašik vyhral,
ked lem jedno čislo bul by lepše vybral,
ostatne čiselko nebars štimovalo,
stotišic korunky prave to prehralo,

Ten jaroslav Druska je furt zamračeny,
rad zato pokukne na šumnejše ženy,
popri ženoch potom na spodek pohara,
jeho šerco mlade, ale už lem z-jara.

Maly Góč furtom-furt šumne vyblečeny,
zlé jaziky hvaria, že še už oženi,
ľubosc ho barz trapi, zato je tak bľady,
z-teho vidno, že je na ženitbu mladý.

Setinsky da pozor na varmečné cesty,
popri cestoch potom na krajše nevesty,
nevesty su dobre, cesty ale slabe,
ked dakto mu povi, ta lem še poškrabe.

Vagač pozoruje na hury, na lesy,
človek by to myšlel, že ho nič neceši,
a to je nepravda, Un je zato figľar,
lem z-vonka nevidno, bo ma barz smutnu tvar.

Tu je potom ešte inžinir Ružička,
človek by to myšlel, že dajaka kvitka,
neverce vy tomu, bo keby kvitka bul,
vtedy by ho dali do vazy a na stul.

Vloššák mal pod sebu školstvo a osvetu,
ruku ma už teraz na okres opretu,
načelnikom še stal, bo bul vychvaleny,
teraz še sam trapi, lebo je bez ženy.

Doktor Jozef Munka, mal meno „Robota“
každy dzeň bul uňho anglička sobota
a ked už tak calkom nemal nič roboty,
zakladal na mape hasičske jednoty.

Teraz pridze na rad notarska Trojica,
tri kvitky z-tych lepsich, jak jedna kytica,
nenajdzece nikdze take tri pracele,
neprejdze še prez nich mulatšag — vešele.

Najvyšej postavy Langsch je šumny chlapec,
že za nim dzivčata idu še pošalec,
ale Un to hvari: dzivčata bez ceny,
bo o veľo vecej stoja mlade ženy.

Hák zos bajusami зробil karieru,
od tedy dzivčata barz na neho beru,
Un potom do každej barz še zamiluje,
od veľkej ľubosci nevidzi, nečuje.

Treci člen Trojici Marenčin še vola,
dokeľ vino vidzi nestane od stola,
do veršoch posbira všelijake figľe,
najme keď už vypil sidzem-ošem krigle.

Každy zna Žatecku, barz ostrý jazyk ma,
na každú otazku doraz odpovedz da,
nevykrucuje nič, lem rovno namera,
neboji še Ona ani Lucifera.

Hájek je barz dobrý, jak falatek hleba,
takeho človeka vera hledac treba,

Ušilovne piše protokoly Budka,
keď už veľo pisal, boli ho pokrutka.

Margo, Marcsa, Milka pracuje na stroju
a popri nich Terka vyšivaním kroju.

Balaž lem okolo dzivčat še zakruca,
robic nešmi veľo, bo ma slabe pľuca.

Iliš veľky figľar, zna Un i po rusky,
prez oblak kupuje z-pekarni zakusky.

Kočik čisla piše a evidencie,
zato je tak tlusty, bo lem mliko pije,

Štroncer so strankami veľo bešeduje,
dakedy caly dzeň lem premarkiruje.

Smútek lem furt murči a poštu pošila,
jeho žena ešte še nenarodzila.

Jávor zunul župu, pri pošce je teraz,
ale zato župu spomne i tak neraz.

Kollárik je teraz správca nemocnici,
konkurent mešačka, hlava mu tak švici.

U Jana Kiseľa najvekša premavka,
bo prez jeho ruky prejdze každa davka.

Ked v-centrale dakto Marči kurizuje,
darmo na ňu cengac, bo Ona nečuje.

Ten naš stoličny dom ma i Cerberuša,
Omasta še vola a čežko še ruša.

Stary Kínik bačí dobre podareny,
šesdzešat roky ma a teraz še ženi.

Ja barz veľo robim to hutori Šoffa,
radšej by som še bul narodzil za grófa.

Daniel najvecej do koscela chodzi,
bolestne vypatra, jak žena ked rodzi.

Ked Andriša už barz veľo balamuca,
veźme kus pomady, bajusy vykruca.

Ludvik u Župana vov predizbe šedzi
a lem zos panami še da do bešedy.

Konec predstavjanky, konec je bešedy,
mulatovac chcem, teraz až do štreďy,
vina do poharoch a pohare hore.
naj žije župny bal a ty zahraj more!

Dňa 23. III. 1928.

Ku meninom županskeho tajomníka Vojtecha Jamnickeho.

Váženy pracelú, mily náš Tajomník,
jak vidzim i neška Ši zatrimal ten zvyk,
— ktory je od davna za dobry uznaty,
za taky ho uzna chudobny, bohaty,
perši raz ho trimal, myšlim Peter svaty.

Že ktory je ten zvyk? pitaš še mne Belo,
a ja odpovedam na otazku šmelo.
ja som toto počul od jednej gazdini,
— naj jej budu zato odpuštené viny —
že ten dobry zvyk je zatrimac meniny

Ked pamiatku predkoch chceme bečeľovac,
starodavné zvyky mušime zachovac,
co je od počatku, naj budze na veky,
budzme dobrej dzeky,
vtedy budze život nam do konca leky.

Obyčajne raz maš meno v-jednym roku,
vtedy ale dame Ci dobre po boku,
kedby lem po boku, ale po kešení,
-- bugiľar vyneš von a tvar Ci še zmeni, —
ked še tišicovka na stovku premeni.

Ale co tam Tebe tišicovka jedna,
ked nas možeš vidzec tu šickyh do vjedna,
vidzim od radosci blišča Ci še oci,
ako hvizda v-noci,
keľoraz novy hosc do tej izby vkroči.

Dzvere jakoška še često otviraju,
jakbač prišli ľudze zos celego kraju,
jeden klínku dava druhemu do ruky,
— prave tak cahaju v-leše na jar sluky, —
a každý rozmysľa, či budu dozvuky,

Lem ja nerozmysľam, lebo istotne znam
a preto pocichy pošepnem to i Vam,
že co neška v-karčmoch vypijeme v-noci
— co lem žadac budu žaludek a oči, —
Un to nam zaplaci zos Božskej pomoci.

Ked nezna zaplacic, ma domček v-Novej Vsi,
preda, holem v-noci budze mac lepše sni,
bez starosci lehne večer do posceli,
— jak to už še patri po druhej večeri, —
že dakedy dom mal, ani neuveri.

Dobry je barz človek a rodak zo Špiša
škoda, že vodu lem s malínovku miša,
nezna to prislovko: in vino veritas,
pravda je to ne špas,
že človek od vina ma barz šumňučky hlas.

Totu jednu vinu, mi mu odpuščime,
vov ščescu a zdraviu naj ho pan Buh trime,
naj je požehnany i niny i vždicky,
čas je už kriticky,
hore s-poharami, naj žije Jamnicky.

Daco o šariščanoch, abo jak še vynašla Amerika.

Ja mišlim, každy zna, dze je žem Šarišska,
každy pozna notu: „Z-hora od Braniska“,
každy vidzel dvoch-troch živych Šariščanoch,
tych velikych panoch
ktorych v-dobrej dzeki stvoril na žem pan Boh.

Dze človek zahada, najdze še Šarišan,
špiva sebe, že Un parobek z-Kapušan,
naco by še ženil, ked ma ženu sušed,
cudza žena, jak med,
svoja jako šarkaň, horša jak z-hada jed.

Šarišskym švihákom nid pary na švece,
dobru dzeku maju i v-žime i v-lece
peneži nemaju, gaval'ira hraju,
žiju tak, jak v-raju,
i ostatni dudek ciganovi daju.

Šarišan je perši, dze človeka treba,
Svati Peter rovno pušči jich do neba,
nevelo še pita, lem dzvere otvira
stolky poucira
Šarišan vov pekle še neponevira,

Ked stari Columbus našol Ameriku,
pri brehu uvidzel preveliku šifu,
ktoška naraz skričel naňho zos paluby,
— hlas mal kuščik hruby ;
„vitaj v-Ameriki Columbus muj ľuby“

Za hlasom še zjavil doraz i kapitan,
Columbus ho poznal, že je to Šarišan,
od zlosci uderil jedno vajco o stul,
majtrovski uder bul,
vajco Columbusa o nim už každý čul.

Meniny p. ministra a veľžupana župy Košickej Dra Juraja Slávika.

Slovutny pan Župan, Vy sce našim vodcom,
každemu jednému spravodlivym otcom,
ne ja prišol nato, kto pišem tie šory,
každy to hutori,
že Vy sce ten človek, kto za pravdu hori.

Davno nato prišli, ne včera, ani dneš,
nesmim preto začac, doraz „medias res“
mušime popatric tiž do minulosci,
dľa spravodlivosci,
ked še už tu neška sešlo teľo hosci.

Dva roky je temu, tri budze v-ješeni,
veľky zarmutek bul vtedy vov Zvoleni,
dze človek popatrel zamračené tvari,
zarmutku nid pary,
ešte i na nebe všadzi čarné chmary.

Každemu na šercu kamiň bul, ba skala,
chmary še spuščily, priroda plakala,
ješeň bula vtedy, vtačky nešpivaly,
zarmutek trimaly,
myšlim dzevetnasty september pisali.

Jako na sudny dzeň, taky smutek maju,
i kamiň še pohne od veľkeho žalu ;
pitam še jedného, co to za pričina,
čija je to vina,
že tak zarmucena Zvolenska dolina.

Na to Un mi potom takto odpoveda ,
že na jich zarmutku spomosc už še neda,
Župan še odbira od rodného, kraju,
ho vyprovadzaju,
solzy od žalosci preto jim padaju.

Dva roky je temu, tri budze v-ješeni,
ked Sce še lučili s-každym vov Zvoleni,
ked Sce povedali s-Bohom ty žem draha,
Matko ostaň zdrava,
ku Košicom vedze mne už teraz draha.

Dakdze nedaleko dzvony smutne huča,
jako kedby znaly, že še od Vas luča,
smutne leca hlasy horami-dolami
luča še už s-Vami,
ozvenu jim počuc od severnej strany.

Solzy še vyroňa, motor še pohyna,
už je v-oširoce Zvolenska dolina,
bliža še pomaly Košicke hranice,
už jich i vidzice,
z-tamadz nedaleko už mesto Košice.

Motor še zastavi prave na hranici,
chmary še rozejdu, slunečko zašvici,
tu še už raduju, príroda še šmeje,
ceply viter veje,
zos hora slunečko, z-dnuka šerco hreje.

Delegati prišli so soľu a chlebom,
vernosc šľubovali Vam pod holim nebom,
smerom dze Košice, ľudze stali v-radze,
vo veľkej paradze,
naj žije, to krica, i v-predú i v-zadze.

Pri župnim uradze najvekša oslava,
muzika v-dvorane z Libuši vyhrava,
vo veľkym koscele dzvony vydzvaňaju,
tiž Vas privitaju,
vov Košickej župi veľku radosc maju.

Vidzim Vas i teraz v-dvorane na bine,
(ked Sce povedali)
„Suaviter modo et fortiter in re“
dobre še ujalo toto Vašo heslo,
lebo Vam doneslo,
nato neodluha ministerske kreslo.

Za ministra orby Vas vymenovali,
mi še ale temu nebarz radovali,
tak češko nam bulo, jakoška za Vami,
furt sme spominali,
radši by sme mali tu Vas medzi nami,

Sme buli prave jak stado bez pastyra,
ktore še po leše sem-tam ponevira,
malí sme ufnosci už lem v-našej viri,
potom prišli chiry,
že še dožijeme ešte lepšej chvíli.

A tak še i stalo, Vy sce prišli nazad,
vidzeli sme na Vas, že sce temu tiž rad,
ku šercu Vam priros ten Zemplin a Šariš.
potom Abauj tiž,
nečerali by sce Košice za Pariš.

Odbočil som ale, jakoška od veci,
calkom druhy smer dam teraz mojej reči,
minulosc to bula, cosom Vam povedal,
by som fundament dal,
teraz ale kuščik obracim kalendar.

Štyridvacatého apríla pišeme.
nikto nemože znac o rok dze budzeme,
ako vtačky z-hnizda tak še rozlecime,
po calej Krajine,
može, že še najdze z-nas dakto i v Rime.

Štyriadvacaty je na kalendaru,
tobolku, hodzinky davame do daru,
prijmice to od nas na večnu pamiatku,
rozpomienku sladku,
na serezmek dame z-šerca po falatku.

Juraja slavíme, neška ma meniny,
preto sme tu prišli z-košickej doliny,
by sme zatrimali i dneš ten dobry zvyk,
podzvihnuc poharik,
naj žije naš Župan Doktor Juraj Slávik.

Co še stalo v Bardiove.

Sluchajce panove, povim daco nove
co še povodzilo v-mesce Bardiove,
pri velikim koscele žil tam jeden človek,
— Malučky jak bobek —
ked chcel, pekročil ho, hocjaky parobek.

Každy ho užiral, že je barz malučky,
pod nohy by mohol dac priviazac družky,
Un še na to hnival, ale co mal robic
tym lepši začali ešte jeho zlobic.

Od veľkej merzoty raz še fajne napil
a ked prišol domu ženu neoblapil,
jak bul taky lehnul do svojej posceli,
nohy jakoška mu až dolu stirčeli.

Že mu nohy vyša natim še čuduje
a takto ku sebe morfondirozuje,
co že še to stalo, — opytam še ženy, —
že ja še nezmescim do svojej posceli.

A takoj i kriči, ženo švičku na stul,
podz-le popajd namne, lebo ja vyrosnul
cigani naj hraju do bileho rana
lebo na mne spadla ozda Božska mana.

Zena, ked ho vidzi, takto ho preklina
ši še opil vina, jak dajaka šviňa
bodaj by ce buli rendire zavreli
— nohy ci na žemi a hlava od sceny —
bo križom ši lehnul do svojeje posceli.

Dňa 9. a 10. VI. 1928.

Ked hašiče paradu robili v Košicoch.

Pane a panove, stolova spoločnosť,
jak vidzim už dobre čuje še každý hosc :
každý še raduje, že je už po psoce,
sladky odpočinek po čežkej roboce,
najme ked robotá doneše ovoce.

Lem začac je čežko, koniec potom leky,
človek pri poharoch je už dobrej dzeky.
vežne sebe fľašku a už lem naliva,
raz vina, raz piva,
ked i to zunuje, ta sebe zašpiva.

To možem povedac už tu na začatku,
nebudzem Vas trapic, reč budzem mac kratku,
veľo nehutorim, nač veľo bešedy,
nid nato potreby,
šak ja som neprišol ku Vam na vohledy.

Včera še začaly hašičske oslavy,
na vysokej turni vyšely zastavy,
veľo slavobransy staly pohromadze,
vo veľkej zahradze,
dvanac bandy hraly vov Sokolskim sadze.

Hosce še harnuli od velkej stanici,
„Vitajce“ bulo čuc na calej ulici,
každu pul hodzinu dochodzily vlaky,
vyparadzené su ešte i oblaky,
všadzi vylepené hašičske odznaky,

Kordony stavjali vonkončom Hernadu,
nevidno hockedy tu taku paradu,
od slupa ku slupu viša lampiony,
slavnosc še začina, štrilaju kanony.

Na tej strane jarku muzika hra noty,
kapelmajster šumne diriguje z koty,
tam na drugej strane rakety pušfaju,
nid jim konca kraju,
na vodze v-čolnakoch na gitaroch hraju,

Keď potom raketľa do hury vyleci,
hľapkaju-tleskaju i stare i dzeci,
dzeci sebe myšľa že je to Božska moc,
volaju o pomoc,
uciša jich potom, že to „Benatska noc“.

Na konec zašvica ešte reflektore,
začnu fungirovac štrikačky, motore,
pumpuju, štrikaju hore do vysoka,
potom i do boka,
maju zčeho štrikac, voda je hliboka.

Ešte i na tureň vystavili rury
neznali še ale vydrapac do hury,
preto, aby dajak v-haňbe neostali,
a ľudze peneži nazad nepitali,
vyšli na divadlo, „Dobru noc“ zahráli.

Včera bula ale, lem taka predohra,
že co bulo neška, myšlim to každy zna,
budziček trubili o šestej hašiče,
zbudzili Košice,
sešlo še jich myšlim daskeľo tišice.

Každy še vycahnul do veľkej parady,
ktory mal bajusi, dal na nich pomady,
metale še blišča malé a veľike,
na peršoch prišité,
može i v-kešeni ma daktory skryté.

Do obedu byly pripravné roboty,
ale zato i tak mali dosc klopoty,
po calych Košicoch chodzili trubiaci,
prave jak vojaci,
ľudze še pitali, co to za štramaci ?

Calého vola jim upekli na obed,
jak šicko pojedli mali barz veľky smed,
paru bečky vina sebe pripravili,
potom i vypili,
aby oheň dnuka čím lepší hašili.

Po obedze potom bulo co malo buc
človek še nemohol ani z-mesca pohnuc,
ľudze še ciskaju, preplnené hrisko,
muzika hra blizko,
hašiče vystupja vonka na javisko.

Pred hašičskim štabom robja defilirku,
pišne idze každy, ani pred frajirku,
pred veľkým tribunom ukloňa zastavy,
nemaju obavy,
naraz hašičsky pluk odrazu sastavi.

A už i začina velike cvičene,
behaju sem a tam na žemí na scene,
jako mačka na strom, každy šep tak drape,
cvičba na vlas klape,
stimuje jim šicko, prave jak na mape.

Naraz na javisku nastaňu premeny,
vyleca zkadziška i hasičske ženy,
každa še obraca, jako motovidlo,
ledvo že jich vidno,
nechybi jim inše, lem na pleco krydlo.

Na samim ostatku poplach zatrubili,
hasičske slavnosci tymto i skončili,
už je po oslave, cicho je už všadzi,
konec je parady,
teraz še konaju dozvučné obrady.

Tu na toto mesto prišli sme z-divadla,
„Detvana“ tam hrali, opona už spadla,
z-tamadz sme prišli tu hašiče, civile,
naj každý vypije,
veliteľ hašičoch Sutoris naj žije!

Dňa 1. VIII. 1928.

Ostatne časy Župného uradu.

Dze bulo, tam bulo, džeška za hurami,
že daleko bulo, možece znac sami,
bul raz jeden urad na štyri stolice,
dze mesto Košice,
v-tim uradze bulo predobrené žice.

Šak bulo, kym bulo, každy mi prišveči,
žadného ciganstva nid vov mojej reči,
co še stalo ale jedno skoro rano,
i pomyšlec plano,
rozkaz prišol z-hora, šicko je prehrano.

Zavidzeli hore tej Našej dobroty,
alebo nemali už inej roboty,
dosc na-to, že prišol list s-čarnu pečatku,
i so šnuru kratku,
hore v-jednim rohu bulo vidzec klatku.

List adresovany do rukoch Župana
a tak še začina sama perša strana;
Dava še na znamosc každemu v-Krajine,
či še pači, či ne,
Župy prepadnuté, ale ponevine.

To že ponevine v-pišemku nestalo,
lem tak, jakoška še mi z-pirka vyrvalo,
prave jak-keď z-pušky, ktorá je nabyta,
nacahnuta skryta,
keď rana vyštreli, neveľka rarita.

Podzme ale nazad, tam dze še list čita,
co v-nim ešte stoji, každý še to pita,
čitam tedy ďalej, co stoji vov lisce,
zaplačece isce,
čom ši to dopuščil pane Ježíš Krisce?

Peršeho augusta, tak je tam pisano,
na Župe muši buc šicko pochovano,
klíncec še ma pribic do jedného mura,
na nim jedna šnura,
a s-ňu príviazana na veki kapura.

Na šnuru še ma dac ešte jedna klatka,
na koniec pribyta velika pečatka,
potom še ma špivac cirkum i dederunt,
župa sešla na grunt,
lem bula ďakedy, koniec, nid ďalej, punkt.

Rozkaz podpisany, uz nič nespomože,
preco Nas tak tresceš mocny Pane Bože,
bulo nam pri župe dobre, tak jak v-raju,
a teraz od žalu
do obidvoch oči solzy še ciskaju.

Jeden dzeň list prišol a drugeho rana,
každy znal, že župa budze pochovana,
hrob je vykopany, truna je hotova,
kto že ju pochova?
dzeska kuvik kviči a huhuka sova.

Zarmucené tvari, veľky smutek všadzi,
jak ked ten umira, keho mame radzi,
čarné zastavy už všadzi vykladuju,
o nič už nedbaju,
šmaty od bolesci na sebe tarhaju.

Najveksi je smutek na župnim uradze,
tak bulo dakedy v-dobijaním hradze,
každy vžal ne sebe obľek calkom cmavy,
spuščené su hlavy,
cichy viter veje dva čarné zastavy.

Až do rozpuknuca napnuté su nervy,
odhaduje každý, že kto budze pervy,
ostry osud ľudsky, keho dze zašmari,
všadzi čarné chmary,
Bože, či še ešte dakedy vyjari?

Nebudzame mi už vecej nikda spolu,
jeden budze hore, druhy budze dolu,
jako vtačky z-hnizda, každý še rozleci,
nohy medzi plecí,
župa tak ostane, jak sen vov pameci.

Krasny sen, jak tota najšumnejša kvitka,
abo jak dajaka pekna pripovidka ;
dze bulo tam bulo, bula raz i župa,
panove šmarili ju potom do kuta,
jaderko vypadlo, ostala škarupa.

Panove zato Vas nikto nepochvali,
že sce veľkej župy život odobrali,
scali sce ju jak strom, ktory pevne stoji,
boli nas to, boli,
velika je rana, čežko še zahoji.

Župa abaujska, špiš, zemplin a šariš,
ked pirko zamačam plače kalamariš,
veľžupa Košicka plače i atrament,
nespadnul, zlamali pod vami fundament.

Fundament už slaby, kive še a ruša,
vychodzi pomaly už zo župy duša,
križik položený nid vecej pomoci,
trebe zavric oči,
nebudze zbudzene vecej z-čarnej noci.

Župa co šicko jest vov tim jednim slove,
stare tradicie a pamiatky nove,
šicko še pomine, jako sen odleci,
može našo dzeci,
nebudu mac župu ani na pameci.

Bo šicko še mine, bo nič neostane,
i z-dzivčatoch budu, časom stare-bane,
bo svet idze dalej furtom-furt še kruci,
a nad ranom budu špivac furt kohuci.

Dokeľ tu rozpravjam všelijake bajky,
župa už nestoji tabaku do fajky,
že dze pujdze každý prišla čarna lišta,
každý še už chysta,
vov ruce palica na boku tanistra.

Nid už maradašu, každý še rychtuje,
župny Ober-hornist takarodov duje,
ostatni rozkaz je na župe vydany,
že rozluka budze, dze obec Herľany.

Herľany i pred-tim už hirešné buly,
Gajzir štrika tam barz vysoko do hury,
teraz ale ešte hirešnejše budu,
lebo každú hrudu,
jako svatosc budu ukazovac ľudu.

Na jednim tistašu po vyšej valala,
ešte raz že župa švetu ukazala,
naj vidzi širy švet, teraz ešte žije,
lebo o paru dni faťol ju prikryje,
neostaňu po nej nam lem tradície.

Tu dostala župa ostatne mazane,
na kar še sešli tu panove a pane,
celo ešte žije, dušu dava Bohu,
už na druhim švece stoji z-jednu nohu.

Prave ako labuť, kedže už umira,
ešte na ostatku raz sebe zašpiva,
ked pridze na konec, hlavu spušči dolu,
pokukne do hrobu,
krydla šumne vyštre a umre nad vodu,

Tak bulo so župu na timto ostatku,
mala už pred sebu cestu calkom kratku,
zato še neuhne, zato še nepoda,
darmo je proci nej oheň a-i voda,
uznajme to šicke, škoda za ňu škoda.

Vzdušno bulo všadzy i vonka i dnuka,
jak, kedby prilehla na žem čarna ruka,
jak kedby vam scišli i dušu i celo
v-ľufce čoška vrelo,
dzvony dzeška počuc smutne, nevešelo.

Rozplakali še tam ešte a-i chmary,
solzy bulo vidzec každemu na tvari,
jak še vyronily padaly žalošne,
od tedy tam trava na žemi nerošne.

Šicko tak ostalo, jak pohorenisko,
opona še špušča calkom na javisko,
vov Herľanoch bula na pohreb priprava
a v-Košičoch budze župa pochovana,

Smutna rozlučanka už še i začina,
bere še už každi švetom za očima,
bulo počuc všadzi už lem jedno slovo,
šicko je hotovo,
daremne su plače Jeremiašovo.

Nasamipridz išli trojmi notariše
pomedzi-nich i ten, ktory verše piše,
teraz sluhac budze, jak špivaju vtaci
kvitky budze sbirac, ktore pan Buh šaci,
pirko veźme do ruk, lem ked še oplaci.

Potom i ostatne odišli za nima,
lebo uderila dvanasta hodzina :
pozostatky nesla jedna veľka fura,
jako jedna hura,
za ňu še zavira pomaly kapura.

Župan Juraj Slávik išol na ostatku,
a zavrel kapuru s-jednu veľku klatku,
na kapuru spisal ešte radzik tento,
— nedavno lem hento — :
„Tu spočiva župa, — človeče — memento“.

19. III. 1929.

Meniny Okresného načelníka Dra Jozefa Gmittera.

Pane hlavný radca, veľkomožny pane,
same perše pitam Božske požehnane,
na Vas i na ten dzeň, i na fameliu,
na tych šických ľudzi, ktore s-Vami žiju,
pri praceľskim stole i jedza i piju.

Mojej reči neška, ten by bul začatek,
teraz ale muším prekročic falatek ;
dobre žiju ešte v-každeho pameci,
tote paru veci,
ktore nasledovac budu v-mojej reči.

Nedavno je tomu, lem paru mešace,
v-Košickim okreše bulo počuc plače.
poddanstvo tu bulo, ale ne šleboda,
starodavna moda,
neznali, že co je Pittsburgska dohoda.

Šesc roky sme buli jak macošske dzeči,
— mušime to vytrec teraz zos pameci, —
potom ale slunko i tu zašvicilo,
v-Košickim okreše šicko še zmenilo.

Každy še radoval i stare i nenuše,
ja myšlim najlepši tote notarjuše,
švičky kupovali, potom jich palili,
medzi tym furt pili,
davno nezažili, takej dobrej chvíli.

Jak tak mulatuju a cigan caha smik,
jeden še opita; kto budze načelnik,
druhy na to skriči, ešte jeden liter,
na košicky okres zadul dobry viter,
načelnikom budze Doktor Jozef Gmitter.

Kto by ho nepoznal, náš človek Šarišan,
od pety do hlavy gavalir je a pan,
rychtar bul dakedy v-mestečku Bardive,
še mu nepačilo, bo bulo barz krive,
Un sam to rozpravjal raz pri pohar pive.

Košice provadzil potom za pejc roky,
ztamadz do okresu už lem paru kroky,
vžal pirko kalamar, prišol tu od mesta,
naj je požehnana tota jeho cesta.

A teraz je už tu šesc-šidzem mešace,
nebudzem ho chvalic, dobre ho poznace,
lem teľo Vam povim, že stotri valaly,
veľku radosc mali,
teraz stoja za nim, jak dajake skaly.

V mene tych valaloch, prišli sme notare,
i tote statečné i tote befare,
prišli sme tu šicke z-našeho okresu,
može, že nazad nas motore ponešu.

Teraz už lem to je, že naco sme prišli,
každy z kadzi tadzi a ja z Nižnej Myšli,
preco sme prinešli ten malučky darček,
ku cemu Vaš urad dal kvitky a harček,

Kvitky nechodzjake, ruže a lelije,
vinčovac sme prišli Jozefa naj žije,
naj žije vov ščescu, v-zdraviu, v-požehnaňu,
so svojima dzecmi, i so svoju paňu.

Dze nevidno, tam nič nehledaj.

Populnoci išol domu jeden pijak,
za nim ponahľa še chytro jeden dziak,
pijak stane sebe, tam dze lampa švici,
čoška začne hledac dolu na ulici.

Jak dojdze dziaček až ku pijakovi,
co hledace bači? takto ho oslovi,
pijak smutne kukne dziakovi do uč
a mu odpoveda : ztracil som kapurkluč.

Dziak fajny chlapec, ušilovne hleda,
ale ten kapurkluč jakoš še najsc neda,
aby lepši vidzel ta še kuščik zhili,
pita še bačika : dze sce ho ztracili?

Ta tam pale synku v-tamtim cmavim kuce,
na sto kroky ztadzi, pri tamtej zakruce : —
— ta čôm tu hledace, vy opita metlo?
— bo tam cma muj synku a tu je fajn švetlo!

Nedobre še stavjac, ked človek chce litac.

Bul raz jeden gazda, tam od Bertotovec,
v-ješeni, po žnivoch predal veľo ovec,
dobry jurmak zrobil, groše v-bugiľaru,
myšľi-pridzem domu, ta pocišem staru.

Už zdaleka kriči: čuješ stara moja,
vybleč ty še doraz do šumného kroja
a podz, bo idzeme takoj ku synovi,
peneži v-kešeni, mame už na trovy.

Treba znac každemu, syn bul vojak v-Prahe
a še furt žaloval, že neji lem kave,
dobre by mu padlo falatek slaniny,
bo teraz budze mac dakedy meniny.

Zrezal preto gazda pul boka z-komína,
aby znal pohoscic v-Prahe svojho syna,
i šunky vžal teľo, že vecej nemože
a do Košic prišol so ženu na vože.

Dze litace stroje, pri jednej garaži,
pita še od svojej: stara maš kuraži?
pujdzeme vov ľufce, prave tak, jak vtačky,
možeš i to myšlec, že sme dzive kačky,

Skoči dolu z-voza, pyta še piloty,
že či un je ztadzi od litacej roty,
ked hej, ta do Prahy, jaka velka cena,
lebo tam by chcel isc, tiž i jeho žena.

Nato hvari pilot: sluhajce tu bači,
za tišic korunky naj še šidac pači,
už še i rušame, už puščam masinu,
lem preložce z-voza šunku i slaninu.

Odpovi naš gazda: tu su tristo zlaty,
naj pristaņu nato, šak ja neohaty
a potom ked v-Prahe uvidzime syna,
ta kupim jim ešte paru litre vina.

Nato pilot takto: stavka je hotova,
nešlebodno ale prehutoric slova,
bo, kto prehutori, ta stavku utraci
a cenu do Prahy dupľovanu placi.

Šicke trojo potom sebe ruku dali,
dnuku do litadla šumne pošidali,
dzviha še už motor až nad same chmari,
ale ten naš gazda nema strach na tvari.

Pilot začne robic saltomortadely,
gazda neprehvari, je naozaj šmely,
zuby mocno zaťne, gambu neotvori,
darmo teraz šicko Un neprehutori.

Jak calkom pri Prahe sošidovac maui,
pilot hvári: — bači — stavku sce vyhrali,
ale co je s-Vami, co Sce taky bľady?
jak ked-by Sce buli vyšli z-mučnej lady.

Gazda odpoveda: čuju pan Pilota,
nebarz semnu dobre, psota, veľka psota,
bul bym stavku prehrál, lem kuščík chybelo,
od veľkeho strachu treše še mi celo.

Ked nato pomyšlim dich še mi zastaví,
bul by som prehvarel kolo Bratislavi,
ked žena vykukla vonka zos litadla,
Vy salto robili a Ona vypadla.

*Lem dzešec korunky stoji tota knižka,
preto naj peneži vyne každý z-miška,
pešo naj neneše, naj nedre topanky,
naj pošle na džeku do Roľnickej Banky.*

Obsah :

Take daco jak predslovo	5
O mojim povodenisku	6
Novoročné vinčovanie	10
Ked krava obehla bardiovsky rychlik	14
Župny bal	15
Ku meninom županskeho tajomníka Vojtecha Jamnickeho	31
Daco o šariščanoch, abo jak še vynašla Amerika	34
Meniny p. ministra a veľžupana župy Košickej dra Juraja Slávika	36
Co še stalo v Bardiove	41
Ked hašiče paradu robili v Košicoch	43
Ostatne časy župného úradu	48
Meniny okr. náčelníka dra Jozefa Gmittera	55
Dze nevidno. tam nič nehledaj	58
Nedobre še stavjac, ked človek chce lítac	59

